

Prædiken søndag d. 5. marts 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 1,1-16 & Salme 36,6-10.

I onsdags var der er god flok, som gik fra kirken med et kors af aske malet i panden. Jeg ved, at en af deltagerne lige skulle i Magasin på vejen. Jeg gad nok vide, hvilke reaktioner, det har givet.

Selv mødte jeg en mand i et P-Hus, som ikke kunne lade være med at løfte på min hat, for at se om korset stadig var der.

Kors i panden.. Hvad sker der lige for det?

I onsdags var det askeonsdag. Dagen, som indleder fastetiden. Nej, det er ikke kun vores muslimske venner som faster. Vi har også tradition for det, men har i store træk bare glemt det. Men det er på vej tilbage.

Fra askeonsdag og frem til påskedag er der 40 dage + 6 søndage, hvor vi opfordres til - eller udfordres til - at faste, for at give Gud mere opmærksomhed i vores liv.

Øvelsen går ikke nødvendigvis ud på, ikke at spise - Gudskelov for det, vil nogen af os mene!

I gamle dage undlod man f.eks. at spise kød eller blot holdt sig til meget simpel kost. I dag kan man forestille sig, at man gør det samme. Eller i en periode dropper rødvinen, chokoladen, Netflix, Facebook.

2 af 5

Det handler om at gøre et eller andet anderledes i en periode, for at opdage, at man faktisk mærker på sin krop, at noget er igang.

Måske får man lidt ekstra tid, og så kan man jo benytte kirkens fastemateriale til lige at læse en lille tanke og bede en bøn. I hverfald er her chancen for det gennem hele fastetiden. Tag endelig et hæfte.

Her efter gudstjenesten kan man samles i sofarummet og så er der erfaringsudveksling, hvis man har lyst til det.

Fastetiden er forberedelse. Vi ser det i bibelen, med Moses som var på bjerget sammen med Gud i fyrre dage.

Jesus der var i ørkenen i fyrre dage, før han var klar til at begynde sin tjeneste.

Nu er det os, der har fyrre dages forberedelse, inden vi skal lytte påskens historier om Gud, som med Jesus giver af sig selv, for at vi skal leve og ånde frit. Fordi vi i Jesus ser, at Guds kærlighed er stærkere end alt - selv døden!

Det er ikke en pludselig indskydelse, at Gud vil komme vi mennesker i møde.

Nu kan man ikke læse bibelen som en lang sammenhængende historie.

Det er der mange, der har knækket halsen på, når de har sat sig for, at ville læse bibelen fra ende til anden. Det kræver mere end almindelig stædighed.

3 af 5

Men det er i hver fald tydeligt, at Gud rækker ud til mennesket. At Gud vil at vi skal fatte højden, længden og bredden af hans kærlighed.

Det gør han ved at føre det jødiske folk ud af ørkenen.

Det gør han ved at lader folket i eksil i Babylon vide, at de aldrig er glemt. At han stadig har planer for dem. Planer om lykke - ikke om ulykke.

Det gør han ved at lade profeterne råbe folket op og minde dem om, at han vil være deres Gud og de kan være hans folk.

Det gør han i dag ved, at der stadig er kirker, og mennesker som forsøger at råbe folket op. Så kan vi altid en anden dag snakke om formen på det.

Kigger vi på historien, er vi nødt til at erkende, at der egentlig ikke er så meget, der er anderledes i dag.

Folk - Vi - har travlt med vores egne liv, og skænker ikke Gud mange tanker, når dagligdagen går derudaf.

Så er det at Gud gør noget helt fuldstændigt uhørt. Det er aldrig set før i verden.

Ordet blev kød. Jesus, som har været i verden siden alle tiders begyndelse sammen med Gud, fødes som menneske. Ikke blot skulle han ligne os. Men han var under de samme forudsætninger. Også han er underlagt skabelsens vilkår. Han er, som vi, skabt i Guds billede, han er forgængelig. Han er menneske.

4 af 5

Og så er han selvfølgelig også lige Gud i et menneske.

Det sker noget, når en **almægtig** Gud giver afkald på al magten ved blive noget så **afmægtigt** som et menneske.

Mennesker har gjort sig mange forstillinger om Gud, men **ingen** havde nogen sinde forestillet sig, at Gud kunne blive menneske.

Men det er det, som sker. Gud bliver menneske. For når Gud i Jesus er ligesom os forstår vi, at der er et liv og handlinger, som vi kan efterligne.

Ved at se på ham, kan vi spejle os selv i noget som på overfladen ser opnåeligt ud.

Det er overfladen, for når man så ser på hvad Jesus faktisk gør, så fatter vi alvoren i ordene, om at tro handler om at tage sit kors op og efterfølge ham.

Nogen gange tror vi fejlagtigt, at det at tro, er en så umuligt øvelse, at vi overlader det til andre.

Men i Jesus får vi lov at se, at Gud virkelig vil os og rækker ud til os. Det er ganske enkelt historiens største vink med en vognstang.

Der er en Gud, som vil os.

Denne gang råber han op ved at blive menneske. Ved at blive en af os.

Hører vi mon efter denne gang?

5 of 5

Amen.